

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813803840/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

almindelige Form, saa den ikke kommer tilsyn, gjæter som en skjult Gift i Samfundet og føder Splid og Lyedragt. Under denne falske Enhed næres Udspilletsens Aand i det Indre, og jo længer det varer, til den tryter sig, jo flere Kræfter samler den, til den endelig sprænger alle Bænd, de hellige med de vanhellige, og Menneskeslægten gaaer tilgrunde, som et Bytte for dens Maserie.

Underledens vilde det have gaaet, om Modstanden kom til orde tilde, saa den, hvis dens Fordringer vare uretmæssige, kunde blive bekjæmpet istedetfor at blive sludt tilbage. Det tyder ikke paa nogen Alibi til en Sag, ikke at turde underkaste den en aabenlys Prøvelse, og den, som kaster den bestaaende Samfundsborden sin Handst, viser denne et af to større Ugtelse end den, som ikke tør eller ikke vil modtage Udfordringen; thi den første agter den dog en Undersøgelse værd.

Troe I ikke at Enheden bedst vilde opnaaes naar hver Enkelt fik Lov til at udbille sig efter sin Natur, uhindret og uhæmmet af overflødige Hensyn? Harmonie bestaer jo ikke i at kun een Tone faaer Lov til at klinge, men i at de forskjellige gaae op i en høiere Enhed. Naar Enhver synger i sin egen Tone, vilde jels den, hvis Øis syntes Dig „at sturre som en selsom Dissonans“, hvis Du opfattede det ude af Sammenhang med det Hele, bidrage til at gjere Harmonien fuldendt naar det hørtes i Samklang med de andre Toner. Vel som mange virkelige Dissonanser og falske Toner til at høres, som

allers ikke vilde bemærkes, og meget kom for Øjset, som vilde vække Forargelse, thi Ingen af os er jo seilfrie; men netop ved at det Onde kommer for Dagen kan det blive bekjæmpet, ikke ved Mundkurv og Spændetrøje, men ved Fornuft og Argumenter. Det blev da ikke alene Loppen af Udfrudtet (Gtringen af Fellen), som blev hugget af, men det blev rykket op med Rod, saa Blomsterne uhindrede kunde spire frem.

Jeg er langt fra at gjøre Regning paa i den Grad at kunne paavirke den almindelige Mening, at den med Hensyn til mig og de, som samtidigt med mig lide ved dens Forbomme, skulde vise sig liberalere end hidtil, og gjøre store Indrømmelser. Jeg erkjender fuldkomment at den, som vil leve med og for sin Tid, maae underkaste sig de almindelige Vilkaar, og troste sig med at kjæmpe for Fremtiden, ligesom Fortiden har kjæmpet for os. Vi hørte hvad Fortiden har saaget; hvad vi saae, kan først Fremtiden hørte. Derfor maae vi ingen Løn fordre her i Livet, vi maae ikke blive utaalmodige, om end vor Stræben ingen tilsyneladende Fremgang har, thi den maae have Tid til at sætte Rod og spire. Hvem der har virket mest er ikke altid den, som paa sit Dødsleie kan sige: Det eller det har jeg udrettet i Livet, thi en Mand, som ikke kan pege paa Udbytet af sin Stræben, men som hæver med den glade Bevidsthed at have levet med sin Samtid, gjenemtvængt af dens Interesser, saa disse igjen fra ham have meddeelt sig til